

okremyj-vyd-protseusualnoho-rishennia-pro-normatyvne-rehuliuвання-
osoblyvosti-protseusualnu-formu-zmist-ta-znachennia-rozpoviv-advokat-
andrij-ivanets/ – Назва з екрана (дата звернення 20.05.2023).

3. Про електронні довірчі послуги : Закон України від 05.10.2017 р.
№ 2155-VIII. Законодавство України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2155-19> (дата звернення: 21.05.2023)

4. Про електронні документи та електронний документообіг : Закон
України від 22.05.2003 р. № 851-IV. Законодавство України. URL:
<https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/851-15> (дата звернення: 21.05.2023).

5. Що таке кваліфікований електронний підпис (КЕП)?
URL: <https://dmsu.gov.ua/faq/shho-take-kvalifikovaniy-elektronnij-pidpis-ker.html> – Назва з екрана (дата звернення: 22.05.2023).

6. Про внесення змін до постанови Кабінету Міністрів України
від 17 березня 2022 р. № 300: Постанова Кабінету Міністрів України
від 24 травня 2022 р. № 617. Законодавство України. URL:
<https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/617-2022-%D0%BF#Text> (дата
звернення: 22.05.2023).

7. Електронний підпис у воєнний час: юридична газета. URL:
<https://jur-gazeta.com/dumka-eksperta/elektronniy-pidpis-u-voenniychas.html> – Назва з екрана (дата звернення: 22.05.2023).

DOI <https://doi.org/10.36059/978-966-397-318-0-30>

Боровик А. В.,

*кандидат юридичних наук, доцент,
професор кафедри кримінально-правових
та адміністративно-правових дисциплін
Міжнародного економіко-гуманітарного університету
імені академіка Степана Дем'ячука*

СУБ'ЄКТИ ЗЛОЧИНІВ, ПЕРЕДБАЧЕНИХ СТАТТЯМИ 351, 351-1, 351-2 КРИМІНАЛЬНОГО КОДЕКСУ УКРАЇНИ: ОКРЕМІ ПИТАННЯ КРИМІНАЛЬНОЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ

Незважаючи на те, що статті 351, 351-1, 351-2 КК України містять підстави кримінальної відповідальності за однорідні кримінальні правопорушення, що полягають у перешкоджанні діяльності представників держави чи відповідних органів влади, законодавець використав різні підходи до визначення суб'єктів цих деліктів. Лише у статтях 351 та 351-1 КК України суб'єкт кримінального проступку спеціальний –

службова особа. Натомість у ст. 351-2 КК України відсутня безпосередня вказівка на спеціального суб'єкта. Очевидно, що це недолік системи кримінально-правової охорони представників влади, оскільки по-різному забезпечується їх кримінально-правовий захист.

Розглядаючи службових осіб як суб'єктів кримінальних правопорушень, передбачених ст. 351 та 351-1 КК України, важливо зробити застереження про те, що суб'єктом перешкоджання діяльності народного депутата України та депутата місцевої ради не може бути народний депутат України та депутат місцевої ради, член комітету Верховної Ради України, тимчасової слідчої комісії Верховної Ради України чи спеціальної тимчасової слідчої комісії Верховної Ради України, суб'єктом перешкоджання діяльності Рахункової палати, члена Рахункової палати – член Рахункової палати, а суб'єктом перешкоджання діяльності Вищої ради правосуддя, Вищої кваліфікаційної комісії суддів України – член Вищої ради правосуддя чи Вищої кваліфікаційної комісії суддів України.

Підтримуючи таку позицію Є. В. Пилипенко робить важливе уточнення, що особа, яка є носієм права на законну діяльність, не може бути суб'єктом злочину, що полягає в перешкоджанні такій діяльності. Наприклад, не може військовослужбовець ЗСУ бути суб'єктом перешкоджання законній діяльності ЗСУ чи інших ВФ, член профспілки чи політичної партії – діяльності цих об'єднань тощо. Перешкоджання – це певний вплив «ззовні», тому не можна перешкоджати самому собі або певному об'єднанню, членом якого є особа. Якщо особа, яка є членом певного об'єднання (громадського об'єднання, політичної партії, профспілки, ВФ тощо), перешкоджає діяльності такого об'єднання, вона може бути притягнута до кримінальної відповідальності тільки тоді, якщо в її діях є ознаки іншого складу злочину (службового, проти життя, здоров'я, власності тощо), ніж перешкоджання діяльності, або до інших видів відповідальності (цивільної, адміністративної тощо) [1, с. 150].

Варто звернути увагу на те, що вчені суб'єктом кримінального правопорушення, передбаченого ст. 351 КК України, пропонується визнавати не будь-яку службову особу, а, наприклад, «службову особу до якої була звернена законна вимога народного депутата, депутата місцевої ради або вимога комітету чи тимчасової слідчої комісії Верховної Ради України» (В. А. Клименко) [2, с. 789], «службову особу, яка мала обов'язок щодо надання народному депутату України, депутату місцевої ради, комітетам Верховної Ради України чи тимчасовим слідчим комісіям Верховної Ради України відповідної інформації у відповідь на його (їх) звернення, запит чи запитання» (С. І. Дячук) [3, с. 1127], «службову особу, на яку покладено обов'язок

виконувати вимоги народного депутата України чи депутата місцевої ради, комітетів Верховної Ради України, надавати їм певну інформацію, забезпечувати діяльність цих осіб або органів» (Л. П. Брич, Л. В. Дорош) [4, с. 740; 5, с. 1070], «службову особу на яку було покладено обов'язок виконати законні вимоги народного депутата України, депутата місцевої ради, комітету Верховної Ради України чи тимчасової слідчої комісії України, а також сприяти їх роботі або надати певну інформацію» (Г. Є. Болдарь) [6, с. 340].

Службова особа, яка відповідно до закону не зобов'язана виконувати ті чи інші вимоги осіб та органів, зазначених у диспозиціях частин 1 чи 2 ст. 351 (наприклад, суддя з приводу вирішення ним конкретної справи), надавати їм певну інформацію чи забезпечувати діяльність цих осіб, суб'єктом цього делікту щодо вчинення його шляхом невиконання законних вимог, не виступає [5, с. 1070].

Суб'єктом перешкоджання діяльності Рахункової палати, члена Рахункової палати (ст. 351-1 КК України) пропонують визнавати службову особу (В. І. Осадчий) [7, с. 818], а також службову особу, на яку покладено обов'язок виконувати відповідні вимоги (наприклад, інформацію про стан та рух коштів державного бюджету член Рахункової палати має право отримувати від центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері казначейського обслуговування бюджетних коштів (Л. П. Брич) [5, с. 1072].

Щодо суб'єкта перешкоджання діяльності Вищої ради правосуддя, Вищої кваліфікаційної комісії суддів України (ст. 351-2 КК України) законодавець підійшов диференційовано. У випадку невиконання законних вимог Вищої ради правосуддя, її органу чи члена Вищої ради правосуддя, Вищої кваліфікаційної комісії суддів України чи члена Вищої кваліфікаційної комісії суддів України суб'єкт кримінального правопорушення очевидно спеціальний – особа, яка зобов'язана виконувати зазначені вимоги. Натомість у разі створення штучних перешкод у роботі зазначених органів та їх членів такий суб'єкт загальний.

Таку позицію обстоює Л. П. Брич, яка зазначає, що відповідальність за ст. 351-2 КК України за невиконання вимог Вищої ради правосуддя, її органу чи члена Вищої ради правосуддя, Вищої кваліфікаційної комісії суддів України чи члена Вищої кваліфікаційної комісії суддів України може нести лише та особа, на яку покладено обов'язок виконувати відповідні вимоги. Так, Вищої ради правосуддя, її органи, член Вищої ради правосуддя для здійснення своїх повноважень мають право витребувати та одержувати на їх запит необхідну інформацію та документи від: 1) суддів, судів, органів суддівського самоврядування,

інших органів та установ у системі правосуддя; 2) органів державної влади та органів місцевого самоврядування, їх посадових осіб; 3) юридичних осіб. Водночас особа, яка отримала запит Вищої ради правосуддя, її органу або члена Вищої ради правосуддя (крім органу державної влади), може відмовити у наданні інформації (документів), яка містить державну, професійну таємницю, таємницю досудового розслідування, банківську таємницю, таємницю про стан здоров'я або іншу таємницю, що охороняється законом. Розкриття такої таємниці здійснюється на вимогу Вищої ради правосуддя за судовим рішенням у порядку та на підставах, визначених законом. Натомість суб'єкт цього кримінального правопорушення у формі створення штучних перешкод у роботі – загальний [5, с. 1072].

Натомість В. І. Осадчий суб'єктом кримінального правопорушення, передбаченого ст. 351-2 КК України, визнає особу, яка відповідно до її повноважень зобов'язана виконати законні вимоги Вищої ради правосуддя, її органу чи члена, Вищої кваліфікаційної комісії судив України чи її члена; 16-річну осудну особу, яка створює штучні перешкоди в їх роботі [7, с. 822].

Таким чином під службовою особою як суб'єктом кримінальних правопорушень, передбачених ст. 351, 351-1, 351-2 КК України, є не будь-яка службова особа, а та, що зобов'язана виконувати законні вимоги відповідних органів влади та їх представників.

Застосування різних підходів до конструювання ознак суб'єктів однорідних кримінальних правопорушень, передбачених ст. 351, 351-1, 351-2 КК України, дає підстави висловити гіпотезу про помилку законодавця, допущену ще на етапі доповнення КК України вказаними статтями. Тому в контексті реформування кримінального законодавства положення вказаних статей, що стосуються суб'єкта кримінального правопорушення, слід уніфікувати.

Список використаних джерел:

1. Пилипенко Є. В. Перешкоджання діяльності у кримінальному праві України : дис. ...канд. юрид. наук : 12.00.08. Сєверодонецьк, 2018. 228 с.

2. Науково-практичний коментар до Кримінального кодексу України / відп. ред. С. С. Яценко. 2-ге вид., переробл. та доповн. Київ : А.С.К., 2002. 968 с.

3. Науково-практичний коментар до Кримінального кодексу України / за заг. ред. П. П. Андрушка, В. Г. Гончаренка, Є. В. Фесенка. [2-ге вид., переробл. та доповн.]. Київ : Дакор, 2008. 1428 с.

4. Кримінальний кодекс України: наук.-практ. комент. : у 2 т. / за заг. ред. В. Я. Тація, В. П. Пшонки, В. І. Борисова, В. І. Тютюгіна. 5-те вид., доповн. Харків: Право, 2013. Т. 2 : Особлива частина. 1040 с.

5. Науково-практичний коментар Кримінального кодексу України / [А. М. Бойко, Л. П. Брич, О. О. Дудоров та ін.] ; за ред. М. І. Мельника, М. І. Хавронюка. [10-ге вид., переробл. та доповн.]. Київ : Дакор, 2018. 1360 с.

6. Кримінальне право. Особлива частина: підручник / за ред. О. О. Дудорова, Є. О. Письменського. Луганськ: Елтон-2, 2012. Т. 2. 780 с.

7. Науково-практичний коментар Кримінального кодексу України / [Д. С. Азаров, В. К. Гришук, А. В. Савченко та ін.] ; за заг. ред. О. М. Джужі, А. В. Савченка, В. В. Чернея. [2-ге вид., переробл. і доповн.]. Київ : Юрінком Інтер, 2018. 1104 с.

DOI <https://doi.org/10.36059/978-966-397-318-0-31>

Вудвуд К. С.,

магістр права

Науковий керівник: Жаровська Г. П.,

доктор юридичних наук, доцент,

завідувач кафедри кримінального права

Чернівецького національного університету імені Юрія Федьковича

ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ ПРОТИДІЇ ОРГАНІЗОВАНІЙ ЗЛОЧИННОСТІ

В умовах мінливості соціального середовища, що виражається у трансформації суспільних відносин та виникненні їх нових видів, очевидною загрозою є явище організованої злочинності, рівень якої перманентно зростає. Деструктивна діяльність організованих злочинних угруповань є несумісною з послідовним розвитком, забезпеченням основоположних цінностей суспільства та національної безпеки країни, що увиразнює значення проблем протидії організованій злочинності.

Однією з ключових складових системи протидії організованій злочинності є правове регулювання. Удосконалення нормативно-правового забезпечення боротьби з організованою злочинністю як необхідність адаптації до кількісно-якісних змін такої злочинності –